

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 236/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., B., zastúpeného spoločnosťou C., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. R: H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 15 C/138/2010 z 28. marca 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co/210/2011 z 20. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2012 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C/138/2010 z

28. marca 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co/210/2011 z 20. februára 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 25. januára 2000 „bol povolený vklad notárskej zápisnice Nz 449/99 spísanej dňa 02. 12.1999, ktorou darovala dnes už nebohá F. B... nehnuteľnosti... v katastrálnom území Z... svojmu synovi - sťažovateľovi.

Predmetné nehnuteľnosti predal sťažovateľ... obchodnej spoločnosti J., s. r. o. Vklad vlastníckeho práva bol povolený 2. 12. 2002.

Sťažovateľ neskôr zistil, že na Okresný súd Bratislava IV bol dňa 28. 2. 2002 podaný návrh na určenie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. V konaní sp. zn.: 8 C 39/02 sa navrhovateľky G. P. a M. L. domáhali, aby súd určil, že sú podielové spoluvlastnícky a to každá v 1/2 pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Z...

Navrhovateľky svoj návrh odôvodnili tým, že nebohá F. B dňa 26. 10. 1992 s nimi uzavrela darovaciu zmluvu, ktorou im... pozemky darovala do ich podielového spoluvlastníctva.

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 8 C 39/02-266 zo dňa 08. 02. 2006 určil, že navrhovateľky sú podielovými spoluvlastníčkami vyššie uvedených nehnuteľností každá v podiele 1/2.

Rozsudok oprel o zistenie, že nehnuteľnosti boli darovacou zmluvou, registrovanou dňa 11. 11. 1992 pod č. RI 14/92 prevedené na navrhovateľky, preto nebohá nemohla následne tieto nehnuteľnosti platne previesť. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Bratislave rozsudkom č. k. 5 Co 185/06-324 zo dňa 22. 01. 2008.

Napriek skutočnosti, že vyššie uvedenými súdnymi rozhodnutiami bolo určené, že sťažovateľ nikdy nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností, Okresný úrad Bratislava IV, katastrálny odbor právoplatne povolil vklad č. V - 10000/99 vlastníckeho práva v prospech sťažovateľa.

Vzhľadom na to, že takéto rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV... bolo nezákonným rozhodnutím a v čase zistenia jeho nezákonnosti nebolo možné dosiahnuť jeho formálne zrušenie, sťažovateľovou jedinou možnosťou bolo domáhať sa náhrady škody, a to z titulu nezákonného rozhodnutia vtedajšieho katastrálneho odboru Okresného úradu

Bratislava IV tým, že povolil vklad vlastníckeho práva na sťažovateľa napriek tomu, že v čase právneho úkonu, dňa 2. 12. 1999 dárkyňa nebola vlastníčkou nehnuteľností.

V dôsledku vydaného nezákonného rozhodnutia katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava IV zo dňa 25. 01. 2000, ktorým bol povolený vklad pod č. V - 10000/99 vznikla navrhovateľovi škoda vo výške 23 098,25 EUR, nakoľko ďalší prevod vlastníctva so sťažovateľa na tretiu osobu mal ten následok, že obchodná spoločnosť J., s. r. o. sa v konaní Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn.: 19 C 64/2005 domáhala vrátenia kúpnej ceny vo výške 6 842 400,- Sk, t. j. 227.126,07 EUR. Toto konanie skončilo súdnym zmierom...

Sťažovateľ... sa domáhal svojho nároku na náhradu škody v súdnom konaní.

Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn.: 15 C/138/2010 jeho návrhu nevyhovel a žalobu zamietol, nakoľko nebola údajne splnená podmienka pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v podobe zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V - 10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 pre nezákonnosť, ktorým bol povolený vklad notárskej zápisnice Nz 449/99 spísanou dňa 02. 12. 1999.

Krajský súd v Bratislave v odvolacom konaní sp. zn. 15 Co/210/2011 predmetný rozsudok Okresného súdu Bratislava II potvrdil a v odôvodnení svojho rozsudku sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa.

Sťažovateľ rozsudok Okresného súdu Bratislava II ako aj rozsudok Krajského súdu Bratislava považuje za rozporné so zákonom...

Okresný súd Bratislava II nesprávne vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa, keď návrh navrhovateľa zamietol na tom právnom základe, že sťažovateľ v konaní nepreukázal formálne zrušenie rozhodnutia o povolení vkladu č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 a Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8 C 39/02-266 zo dňa 08. 02. 2006 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 185/06-324 zo dňa 22. 01. 2008 nepokladal za rozhodnutia, ktoré by zrušovali rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV katastrálny odbor č. V 10000/99 zo dňa 25. 01. 2000.

Podľa nášho názoru uvedené rozsudky jednoznačne stanovujú, že rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 bolo nezákonné. Právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8 C 39/02-

266 zo dňa 08. 02. 2006 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 185/06-324 zo dňa 22. 01. 2008 bolo rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV katastrálny odbor č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 zrušené a zanikla jeho právna sila, v dôsledku čoho boli G. P. a M. L. zapísané ako podielové spoluvlastníčky vyššie uvedených nehnuteľností...

Predmetné rozsudky okresného aj krajského súdu sú opreté o zistenie, že nehnuteľnosti boli darovacou zmluvou, registrovanou dňa 11. 11. 1992 pod č. RI 714/92 prevedené na G. P. a M. L., a preto nebohá F. B. nemohla následne tieto nehnuteľnosti previesť na sťažovateľa, a teda vklad - rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 je nezákonným rozhodnutím v dôsledku ktorého vznikla sťažovateľovi škoda a bola tak založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú týmto nezákonným rozhodnutím. Samotný predpoklad zrušenia rozhodnutia v zmysle zákona bol naplnený už tým, že v dôsledku Rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8 C 39/02-266 zo dňa 08. 02. 2006 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 185/06-324 zo dňa 22. 01. 2008 bolo určené vlastnícke právo a teda vklad č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 bol tak zrušený.

Nakoľko darovacia zmluva medzi daryňou F. B. a obdarovanými G. P. a M. L. zo dňa 26. 10. 1992 bola riadne registrovaná Štátnym notárstvom pod č. 714/1992 dňa 11. 11. 1992, Okresný úrad Bratislava IV katastrálny odbor ako štátny orgán vedúci evidenciu nehnuteľností mal mať o tomto prevode vlastníckeho práva vedomosť a v zmysle zákona mal návrh na vklad vlastníckeho práva pod č. V-10000/99, ktorého predmetom bol prevod vlastníckeho práva medzi F. B. ako scudziteľkou a sťažovateľom ako nadobúdateľom, zamietnuť nakoľko neboli splnené podmienky vyžadované v ustanovení vtedy platného § 31 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon)...

Názor Krajského súdu v Bratislave na Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn.: 4 M Cdo 15/2009, že v prejednávanej veci rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 8. 2. 2006 č. k.: 8 C 39/02-266 nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré by nahrádzalo rozhodnutie o zrušení nezákonného rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra je podľa nášho názoru mylný, nakoľko uvedeným rozhodnutím bolo jednoznačne fakticky zrušené rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V-10000/99

zo dňa 25. 01. 2000. V tomto prípade došlo zo strany súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a konajúce súdy mali priznať sťažovateľovi nárok na náhradu škody vo výške ako si uplatňoval.

Obdobne argumentácia súdu prvého stupňa, že vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 4 M Cdo 15/2009 sa vzťahuje na zákon č. 514/2003 a nie na zákon č. 58/1969 Zb., je nesprávne, nakoľko samotná právna argumentácia, aplikácia, ako aj duch zákona je v oboch prípadoch identický...

Vzhľadom na vyššie uvedené je absolútne zrejmé, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8 C 39/02-266 zo dňa 08. 02. 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 185/06-324 zo dňa 22. 01. 2008 boli jednoznačne naplnené predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000...

V súvislosti s vyššie uvedeným argumentom Okresného súdu Bratislava II ako aj Krajského súdu v Bratislave, že je nevyhnutne potrebné, aby bolo rozhodnutie zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť, sťažovateľ uvádza, že nemal nijakú možnosť dosiahnuť formálne zrušenie rozhodnutia príslušným orgánom pre nezákonnosť, a preto mu neostávalo nič iné ako sa domáhať svojho práva žalobou na náhradu škody.

Je tomu tak z toho dôvodu, že nezákonné rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V-10000/99 nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 01. 2000, a teda preskúmanie zákonnosti rozhodnutia bolo podľa vtedy platného znenia O. s. p. možné iba v lehote dvoch mesiacov, čo s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nebolo možné. Takisto nebolo možné formálne zrušiť rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 pre nezákonnosť ani v rámci protestu prokurátora, ako ani v rámci iných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov vrátane opravných prostriedkov patriacich do systému správneho práva, nakoľko sťažovateľ sa dozvedel o nezákonnosti rozhodnutia až po ôsmich rokoch od povolenia vkladu, a to až vyššie uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 185/06-234 zo dňa 22. 01. 2008, t. j. o osem rokov neskôr a po všetkých lehotách umožňujúcich formálne zrušenie rozhodnutia Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V-10000/99 zo dňa 25. 01. 2000 pre nezákonnosť.

Vzhľadom na uvedené máme za to, že v prípade, podľa nášho názoru ústavne nekonformného výkladu aplikovaného súdom prvého stupňa a taktiež odvolacím súdom v podobe trvania iba na formálnom zrušení rozhodnutia v dôsledku intenzívneho a rigidného výkladu zákona (a to i napriek tomu, že rozhodnutie v dôsledku ktorého došlo u sťažovateľa ku škode bolo jednoznačne de facto i de iure zrušené a stratilo právnu silu), dochádza k porušeniu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, k odopretiu spravodlivosti, ako i odňatiu práva na náhradu škody v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.“.

Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1 Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivosť, ako i právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Ústavy Slovenskej republiky Okresného súdu Bratislava II č. k: 15 C/138/2010-120 zo dňa 28. 03. 2011 ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k.: 15 Co/210/2011-142 zo dňa 20. 02. 2012 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k: 15 C/138/2010-120 zo dňa 28. 03. 2011 ako aj Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 15 Co/210/2011-142 zo dňa 20. 02. 2012 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy rozsudkami okresného súdu a krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C/138/2010 z 28. marca 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C/138/2010 z 28. marca 2011 odvolanie, o čom vedel, a riadny opravný prostriedok aj podal a krajský súd o ňom rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 Co/210/2011 z 20. februára 2012. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie svojich základných práv rozsudkom okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co/210/2011 z 20. februára 2012

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označeného základného práva tým, že napadnutý rozsudok krajského súdu je ústavne nekonformný a krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Sťažovateľ sa domnieva, že všeobecné súdy mali priznať sťažovateľovi nárok na náhradu škody vo výške, ako si ju uplatňoval, pretože boli jednoznačne naplnené predpoklady na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú sťažovateľovi.

Sťažovateľ tiež uviedol, že *„nemal nijakú možnosť dosiahnuť formálne zrušenie rozhodnutia príslušným orgánom pre nezákonnosť, a preto mu neostávalo nič iné, ako sa domáhať svojho práva žalobou na náhradu škody“*.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo

slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V danej veci ústavný súd konštatuje, že zákon o zodpovednosti za škodu zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za súčasného splnenia troch podmienok, a tými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V konkrétnych okolnostiach danej veci bolo zásadnou otázkou určenie, či medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonnosťou rozhodnutia verejnej správy, ktorým bol povolený vklad do katastra nehnuteľností, ktoré nebolo nikdy právoplatne právne zrušené, pretože všeobecné sudy rozhodovali len o žalobe o určenie vlastníckeho práva a o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva) a údajnou škodou sťažovateľa existuje príčinná súvislosť.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku, ktorým potvrdil podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku rozsudok okresného súdu ako vecne správny, po opísaní právnych a skutkových záverov okresného súdu (s. 1 a 2), námietok sťažovateľa, ktorý v odvolaní v podstatnom tvrdil, že rozsudky Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8 C 39/02 z 8. februára 2006 a krajského súdu sp. zn. 5 Co 185/06 z 22. januára 2008 „jednoznačne stanovujú, že rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V - 10000/99 zo dňa 25.1.2000 bolo jednoznačne nezákonné a zrušené, nakoľko zanikla jeho práva sila a v jeho dôsledku boli G. P. a M. L. zapísané ako vlastníčky uvedených nehnuteľností...“, a citácii príslušných ustanovení zákona o zodpovednosti štátu uviedol:

„Nevyhnutnou podmienkou zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 1 - 17 zákona je existencia rozhodnutia, ktorým v konkrétnej veci

štátny orgán aplikuje pravidlo právnej normy na ním posudzovaný prípad a rozhodnutie tak o právach o povinnostiach individuálnych subjektov.

Podľa ust. § 4 zákona je nevyhnutnou podmienkou zodpovednosti štátu, aby bolo právoplatné alebo bez ohľadu na právoplatnosť vykonateľné rozhodnutie ako nezákonné zrušené či zmenené. Vznik zodpovednosti štátu podľa prvej hlavy prvej časti zák. č. 58/1969 Zb. teda predpokladá odstránenie (zrušenie) nezákonného rozhodnutia, lebo inak by sa súčasťou existenciou nezákonného rozhodnutia a rozhodnutia priznávajúceho zodpovednostný nárok na základe jeho nezákonnosti vytvoril nekonsolidovaný právny stav. Rozhodnutie vydané vo veci nezákonnosti rozhodnutia príslušným orgánom je pre súd rozhodujúci o náhrade škody záväzná (§ 4 ods. 1 zákona) a tento súd musí vychádzať zo zistenia nezákonnosti príslušným orgánom, resp. musí sa držať jeho výroku, že napadnuté rozhodnutie nie je nezákonné. Súd rozhodujúci o zodpovednosti štátu nemôže sám otázku jeho nezákonnosti v žiadnom smere preskúmať (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 250/2010).

Z obsahu spisu vyplýva, že F. B darovacou zmluvou z 26. 10. 1992 darovala G. P. a M. L. nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. Z..., každej do podielového spoluvlastníctva... F. B následne tie isté nehnuteľnosti darovacou zmluvou z 2. 12. 1999 darovala žalobcovi. Vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech, žalobcu na základe tejto darovacej zmluvy bol povolený rozhodnutím správy katastra z 25. 1. 2000 pod č. V-10000/99...

Okresný sud Bratislava IV rozsudkom z 8. 2. 2006 č. k. 8 C 39/02-266 ich žalobe vyhovel s odôvodnením, že darovacia zmluva z 2. 12. 1999 je neplatná, pretože jej predmetom boli tie isté nehnuteľnosti, ktoré už predtým darovala F. B. darovala darovacou zmluvou z 26. 10. 1992 práve G. P. a M. L.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebolo preukázané, že by právoplatné rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV, katastrálneho odboru č. V - 10000/99 z 25. 1. 2000 bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom a teda nie je splnená rozhodujúca podmienka vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Taktiež bol správny záver súdu prvého stupňa, že súd rozhodujúci o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy nemôže sám preskúmať otázku jeho nezákonnosti, keď

všeobecný súd nie je oprávnený mimo správneho súdnictva skúmať vecnú správnosť správnych aktov vydaných príslušným orgánom.

K. odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zaujal stanovisko, že zastavenie trestného stíhania má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Najvyšší súd SR teda považoval uznesenie o zastavení trestného stíhania za rozhodnutie, ktoré nahrádza rozhodnutie o zrušení nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. V prejednávanej veci však rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 8. 2. 2006 č. k. 8 C 39/02-266 nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré by nahrádzalo rozhodnutie o zrušení nezákonného rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra. Vyššie spomenutým rozsudkom totiž Okresný súd Bratislava IV neurčil neplatnosť darovacej zmluvy z 2. 12. 1999, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti v prospech žalobcu; určenie neplatnosti tejto darovacej zmluvy nebolo predmetom konania...

Neplatnosť tejto darovacej zmluvy Okresný súd Bratislava IV konštatoval iba v odôvodnení rozsudku, ktoré však pre žalovaného nie je záväzné (§ 159 ods. 2 veta pred bodkočiarkou O. s. p.), okrem toho, proti rozhodnutiu, ktorým sa vklad povoľuje, nie je prípustný žiadny opravný prostriedok (§ 31 ods. 5 druhá veta zák. č. 162/1995 Z. z.). Nie je preto žiadny podklad pre záver, že aj keď toto rozhodnutie nemožno v správnom konaní zrušiť, môže tu byť rozhodnutie súdu, ktoré možno dať na roveň rozhodnutiu, ktorým sa rozhodnutie o povolení vkladu ruší...“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v namietanom odôvodnení rozsudku krajského súdu nezistil žiadne také dôvody, na základe ktorých by ho mohol kvalifikovať z ústavného hľadiska ako neakceptovateľný a neudržateľný. Krajský súd podal jasný a zrozumiteľný výklad aplikovaného právneho predpisu (zákona o zodpovednosti za škodu) a rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je ani prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle, a taktiež ho nemožno označiť za arbitrárny, pretože podáva náležitým spôsobom odpoveď na všetky podstatné otázky, prečo bola žaloba sťažovateľa o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zamietnutá. V tejto situácii nemá žiadny dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd tiež poukazuje na to, že krajský súd namietaným rozsudkom sťažovateľovi neodoprel spravodlivosť, a skutočnosť, že jeho názor sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (IV. ÚS 245/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co/210/2011 z 20. februára 2012

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podstata základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na náhradu škody vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Inými slovami, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4

v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným postupom vyhodnotil a aplikoval na prípad sťažovateľa relevantnú právnu normu, na základe čoho dospel k záveru, že sťažovateľ nespĺňa zákonné podmienky (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) na uplatnenie si nároku podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, pričom tomuto jeho záveru sa nedá vyčítať arbitrárnosť ani svojvoľnosť, takže v konečnom dôsledku nemohlo ani dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012